

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W SZCZECINIE

Szczecin, dnia 22 sierpnia 1956 r. Nr 11 poz. 46—51

TREŚĆ:

Poz. 46

UCHWAŁA Nr XXVII/249/56

z dnia 12 lipca 1956 roku

w sprawie zadań służby wodno-melioracyjnej w zakresie prac melioracyjnych, z dziedziny konserwacji urządzeń wodno-melioracyjnych oraz pielęgnacji łąk i pastwisk.

Działając na podstawie art. 12 i 16 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 20. III. 1950 roku o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. Nr 14, poz. 130) — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie, na posiedzeniu w dniu 12. VII. 1956 roku postanawia:

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej — na naradzie w dniu 5. VI. 1956 roku z udziałem Przewodniczących i Sekretarzy Prezydium Powiatowych Rad Narodowych — przeprowadziło ocenę stanu urządzeń wodno-melioracyjnych na terenie województwa, ocenę wykonawstwa robót inwestycyjnych wykonywanych przez Zarząd Wodno-Melioracyjny WZR oraz prac konserwacyjnych wykonywanych z funduszów inwestycyjnych i w czynach społecznych.

Prace nad renowacją urządzeń wodno-melioracyjnych zapoczątkowane w roku 1946 były prowadzone przez cały ubiegły okres czasu ze stale wzrastającym nasileniem tak w wydatkach finansowych jak i wykonawstwie rzeczowym.

Znaczny wzrost nakładów inwestycyjnych nastąpił po II Zjeździe PZRP i po Uchwałach II Plenum KC PZPR — co umożliwiło przyspieszenie wykonawstwa zwiększonego planu robót renowacyjnych urządzeń melioracyjnych i zagospodarowania trwałych użytków zielonych.

Wykonanie poważnych zadań melioracyjnych umożliwiło rolnikom wsi szczecińskiej szersze zaopatrzenie się w siano dla hodowli jak również w poważnym stopniu spowodowało polepszenie się stosunków wodnych na gruntach ornych.

Przy wykonawstwie w latach ubiegłych nie uniknięto szeregu poważnych błędów organizacyjnych i wykonawczych w pracach melioracyjnych co spowodowało nie pełne wykorzystanie zmeliorowanych terenów dla celów gospodarczych.

Do najpoważniejszych błędów należy zaliczyć — nieprzemyślane planowanie robót i zła ich lokalizacja, pominięcie w asortymencie prac melioracji podstawowej, niepowiązania prac pomiędzy gospodarką chłopską, Lasami Państwowymi i Państwowymi Gospodarstwami Rolnymi, złe i nieterminowe wykonawstwo.

Stan taki został spowodowany zbyt słabą kontrolą ze strony WZR nad działalnością Zarządu Wodno-Melioracyjnego, brakiem ścisłej współpracy służby wodno-melioracyjnej z Prezydiami Powiatowych i Gromadzkich Rad Narodowych, brakiem generalnego planu prac wodno-melioracyjnych dla całego województwa.

O brakach tych sygnalizowały Prezydia terenowych rad narodowych na sesjach, Zarządy spółdzielni produkcyjnych na zebraniach rozliczeniowych jak również dyrekcje Państwowych Gospodarstw Rolnych.

Założenia gospodarcze na okres najbliższych lat zakładają znaczny wzrost hodowli co wymaga zabezpieczenia odpowiedniej bazy paszowej. Podstawą tej bazy muszą stać się przede wszystkim trwałe użytki zielone — które muszą zostać doprowadzone do pełnej wydajności — przy należytym wykorzystaniu wykonywanych robót wodno-melioracyjnych, inwestycyjnych i konserwacyjnych.

Wykonanie tych zadań stawia przed Prezydiami Powiatowych i Gromadzkich Rad Narodowych obowiązek wnikliwszego i stałego zainteresowania się sprawami wodno-melioracyjnymi na swym terenie.

Utworzenie przy Powiatowych Zarządach Rolnictwa komórek inżyniera dla spraw melioracyjnych — pozwala Prezydiom Pow. Rad Narodowych na bezpośrednie wpływanie na planowanie robót na powiecie stosownie do potrzeb terenu. Równocześnie aparat fachowy tychże komórek winien przeprowadzić analizę stanu urządzeń wodno-melioracyjnych oraz ustalić potrzeby na tym odcinku na terenie powiatu — co pozwoli Prezydiom zapoznać się szczegółowo z tymi zagadnieniami bezpośrednio na swym terenie. Prezydia Pow. Rad Narodowych uzyskają poważny aparat kontrolny dla sprawdzenia wszystkich prac inwestycyjnych i konserwacyjnych wykonywanych na trwałych użytkach zielonych.

Zagadnienia wodno-melioracyjne stanowią na terenie województwa szczecińskiego nie mniej ważne zagadnienie jak produkcja roślinna i hodowla wobec czego winny być one otoczone stale wnikliwą opieką i kontrolą ze strony Prezydiów Powiatowych i Gromadzkich Rad Narodowych.

Dla usprawnienia przebiegu prac wodno-melioracyjnych, lepszego przygotowania lokalizacji planowanych robót, podniesienia jakości i terminowości wykonywanych prac melioracyjnych i łąkarskich, roztoczenia wnikliwszej kontroli nad tymi pracami — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej — zobowiązuje:

Prezydia Powiatowych Rad Narodowych — do:

1. Udzielenia wszelkiej pomocy nowo utworzonym komórkom wodno-melioracyjnym w PZR-ach przy zorganizowaniu prac, należytego doboru kadr, zabezpieczenia odpowiednich lokali i sprzętu biurowego, tak by komórki te z dniem 1. VIII. 1956 roku mogły przystąpić do planowego wykonywania swych obowiązków.
2. Ze względu na konieczność uzupełnienia poważnych braków w rozeznaniu terenu, ustalenia potrzeb powiatów, dopilnowania robót konserwacyjnych — niedopuszczenia do zatrudnienia pracowników komórek melioracyjnych na innych odcinkach pracy.
3. Na jednym z posiedzeń Prezydium PRN w IV kwartale do przeanalizowania stanu urządzeń wodno-melioracyjnych na terenie powiatu z uwzględnieniem oceny wykonanych prac melioracyjnych i łąkarskich w roku bie-

żącym. W posiedzeniach tych winni wziąć udział przedstawiciele Przedsiębiorstwa Wodno-Melioracyjnego wykonującego roboty, przedstawiciele POM-ów, PGR-ów, Lasów Państwowych.

4. Rozpatrzenie możliwości przydzielenia na stałe łąk i pastwisk z Państwowego Funduszu Ziemi — spółdzielniom produkcyjnym względnie wydzierżawienia ich na okres czasu lat pięciu (do roku 1960 włącznie). W tym celu należy zbadać słuszność przydziałów dokonanych w roku 1956 i w terminie do dnia 1. X. 1956 roku załatwić ze spółdzielniami wszystkie formalności prawne.
W wypadkach zgłaszania się chłopów gospodarujących indywidualnie o wydzierżawienie łąk — organizować zespoły łąkarskie — z którymi należy zawierać umowy dzierżawne na czas dłuższy najmniej na 3 lata.
Zawieranie umów winno być zakończone do dnia 31. III. każdego roku.
5. Przekazywanie na Kolegium Orzekające spraw związanych ze zniszczeniem urządzeń melioracyjnych — przez użytkowników — a zgłaszanych przez komórki melioracyjne — celem ukarania winnych.
W wypadkach stwierdzenia złośliwych zniszczeń po przeprowadzeniu ekspertyzy i stwierdzenia wysokości strat, sprawy kierować do organów prokuratorskich.
6. Zlecenia Wydziałom Finansowym P.P.R.N. do dokonania wymiaru świadczeń w naturze na cele melioracyjne w terminie do dnia 15. III. każdego roku.
Nieodbrobione świadczenia winny być niezwłocznie egzekwowane i w tym celu, w ramach przyznanego służbie wodno-melioracyjnej udziału 70 proc. świadczeń winno być za dany rok zrealizowane w terminie do dnia 15 lipca każdego roku — zaś nieodrobione świadczenia za ten czas egzekwowane w terminie do dnia 31. VIII. 1956 roku. Reszta świadczeń winna być zrealizowana przed zakończeniem roku.
7. Przeanalizowania możliwości postawienia na sesjach powiatowych rad narodowych w powiatach łąkarskich spraw wodno-melioracyjnych i łąkarskich jak również na sesjach gromadzkich rad narodowych najbardziej tymi problemami zainteresowanymi. W sesjach tych winni obowiązkowo wziąć udział przedstawiciele Przedsiębiorstwa Wodno-Melioracyjnego i Zarządu Melioracji i Użytków Zielonych WZR.

Gromadzkie Rady Narodowe — do:

1. W terminie do dnia 28. II. każdego roku przeanalizowania i zatwierdzenia planów prac konserwacyjnych — przedstawionych przez służbę melioracyjną komórek powiatowych — wykonanych z funduszów inwestycyjnych i w czynach społecznych.
2. Udzielenia pomocy służbie liniowej melioracyjnej przy pracach ewidencyjnych urządzeń wodno-melioracyjnych na terenie gromad.
3. Dostarczenia podwód do przewiezienia potrzebnych materiałów dla robót konserwacyjnych, dowozu paliw i smarów do stacji pomp itp.
4. Przeanalizowania możliwości zorganizowania zrzeszenia melioracyjnego lub spółki wodnej zwłaszcza na terenach zmeliorowanych.
5. Umieszczenia w planie prac Prezydium co najmniej dwa razy do roku (pierwszy raz w miesiącu marcu lub kwietniu — drugi raz w miesiącu wrześniu lub październiku), omówienia i oceny wykonania zadań wodno-melioracyjnych i łąkarskich na terenie gromady. Wszelkie materiały winna przygotować i przedłożyć powiatowa służba melioracyjna.
6. Do pomożenia służbie wodno-melioracyjnej powiatowej do przeprowadzenia do roku prac konserwacyjnych zaplanowanych w wysokości co najmniej 60 proc. planu rocznego przed okresem żniw. W okresie od rozpoczęcia robót do żniw należy wykonywać przede wszystkim roboty przy pomocy świadczeń rzeczowych. W pozostałym okresie roku należy wykonywać głównie roboty przy użyciu środków pieniężnych.
W opraciu o uchwałę Prezydium W.R.N. Nr IV/36/56 z dnia 27. I. 1956 r. przeprowadzić szeroką akcję mobilizacyjną wśród ludności wsi do udziału w melioracyjnych czynach społecznych.

Powiatowe Zarządy Rolnictwa — Komórki d/s melioracji — do:

1. Przeprowadzenia do końca roku 1956 pełnej inwentaryzacji wszystkich urządzeń wodno-melioracyjnych na terenie powiatu ze specjalnym zwróceniem uwagi na kiedyś istniejące stacje pomp, jazy, przepusty, progi itp. jak również na pobudowane w ostatnich latach.
2. Kierownicy PZR zapewnią komórkom melioracyjnym uzyskanie z komórki urządzeń rolnych podkładów geodezyjnych i map dla szczególnego naniesienia zinwentaryzowanych obiektów.
3. W terminie do dnia 28. II. każdego roku opracowania planu konserwacji w ramach czynów społecznych i przedstawienia ich do zatwierdzenia w Prezydiach Gromadzkich Rad Narodowych.
4. Należytego rozmieszczenia służby konserwacyjnej w terenie przez dobór odpowiednich kadr nadzorców i ustalenia konkretnego obszaru działania. Rejony działalności nadzorców winny pokrywać się z granicami Gromadzkich Rad Narodowych.
5. Opracowania w terminie do 1. IX. każdego roku planu robót wodno-melioracyjnych wykonywanych z funduszów inwestyjnych z równoczesnym zabezpieczeniem pełnego udziału zainteresowanych. Plany tych prac winny wypływać z potrzeb gospodarczych terenu a więc wymagany jest udział w opracowaniu tych planów przedstawicieli POM, PGR, LP PZR, Zarządów Spółdzielń Produkcyjnych itp.
Plany te muszą uzyskać zgodę Prezydium Pow. Rady Narodowej i być uzgodnione z Powiatowymi Komisjami Planowania Gospodarczego.
Plany te winny być przesłane do Wojewódzkiego Zarządu Rolnictwa nie później niż do dnia 1. X. każdego roku.
6. Odbioru komisyjnego wszystkich prac inwestycyjnych i konserwacyjnych (kolaudacji) z udziałem przedstawicieli użytkowników i aktywu gospodarczego danej gromady. Po odbiorze robót — tereny te należy przekazywać użytkownikom protokólarnie. W wypadkach gdy na skutek prac melioracyjnych granice poszczególnych użytkowników uległy zatarciu — w komisji kolaudacyjnej winien brać udział geodeta powiatowy dla ustalenia granic i okazania ich użytkownikom.
7. Przeprowadzenia co roku w okresach zimowych z ostatecznym terminem do dnia 15. IV. kontroli stanu technicznego stacji pomp, ustalenia odpowiedzialnego pompiarza i czasokresu pompowania jak również oznaczenia wysokości przewidywanego lustra wody.
8. Założenia w każdym powiecie archiwum dokumentacji powykonawczej ze zbiorem wszystkich dokumentów. W tym celu Kierownicy PZR zabezpieczą w archiwum urządzeń rolnych odpowiednie pomieszczenie (szafy) z odpowiednimi zabezpieczeniami.
9. Przygotowania i umieszczenia na obiektach zmeliorowanych przyjętych do eksploatacji — tablic ostrzegawczych z podaniem przepisów prawnych dotyczących ochrony mienia społecznego przed zniszczeniem.
Za wykonanie powyższych zadań odpowiedzialni są: resortowy zastępca Przewodniczącego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej oraz inżynier d/s melioracji PZR.

Wojewódzki Zarząd Rolnictwa — do:

1. Powołania komisji w składzie przedstawicieli ZMiUZ, PGR, WKPG, Okręgu LP, która w terminie do dnia 1. IX. br. dokona przeglądu posiadanej i zleconej dokumentacji na roboty wodno-melioracyjne i oceni jej przydatność w stosunku do potrzeb poszczególnych resortów rolnictwa.
2. Wnikliwego przeanalizowania potrzeb rolnictwa na odcinku robót wodno-melioracyjnych i na podstawie wniosków terenowych ustali hierarchię potrzeb zabezpieczając odpowiednie fundusze. Należy zwrócić przede wszystkim uwagę na racjonalne ustalenie asortymentu poszczególnych robót do potrzeb terenu.
Prace na tym odcinku winny być zakończone co roku najpóźniej do dnia 1. XI. 1956 rok.
3. Zabezpieczyć należytą pomoc ze szczebla wojewódzkiego służby wodno-melioracyjnej komórkom powiatowym służby melioracyjnej przez stały instruktaż w organizowaniu pracy i ścisłego jej powiązania z Powiatowymi i Gromadzkimi Radami Narodowymi jak również z terenowymi jednostkami gospodarczymi jak Zarządy Spółdz. Prod., Dyrekcje PGR, Nadleśnictwa i Rejony L.P.
4. Przeanalizuje w terminie do dnia 1. XI. obecny stan posiadania łąk przez spółdzielnie prod., PGR-y i P.F.Z. i przeprowadzi w tych wypadkach, w których zajdzie

potrzeba regulację granic i wymianę gruntów łąkarskich pomiędzy użytkownikami tak, ażeby móc ostatecznie ustalić granice posiadania poszczególnych sektorów.

5. Zleci opracowanie do dnia 1. VIII. mapy z naniesieniem wszystkich urządzeń wodno-melioracyjnych na użytkach zielonych celem przeprowadzenia stałej kontroli planowanych i wykonanych prac melioracyjnych.
6. Opracuje i wyda przez Dział Propagandy materiały propagandowe dotyczące znaczenia melioracji i konserwacji, należytej pielęgnacji trwałych użytków zielonych, znaczenia czynów melioracyjnych. Materiały propagandowe winny być oparte na osiągnięciach miejscowych jednostek gospodarczych i obrazować znaczenie melioracji na terenie województwa szczecińskiego. Należy szerzej niż dotychczas rozpropagować konieczność tworzenia zrzeszeń melioracyjnych, łąkarskich lub spółek wodnych. Materiały winny być wykorzystane w okresie zimy jako materiał szkoleniowy i zapoznający rolników ze specyfiką województwa.
7. Zalecenia Zarządowi Melioracji i Użytków Zielonych zebrania poprzez powiaty i Zjednoczenia PGR materiałów dotyczących stanu oraz ilości urządzeń drenarskich.
8. Delegowania do każdej komisji kolaudacyjnej pracowników Zarządów Produkcji Roślinnej i Zarządu Hodowli — celem wniesienia już w momencie odbioru robót zastrzeżeń i uwag z punktu przydatności wykonanych robót dla produkcji.
9. Uwzględnienia w planach na rok 1957 tych wszystkich potrzeb jakie zostały zgłoszone w ciągu bieżącego roku, a które w specjalny sposób utrudniają wykonanie zadań produkcyjnych w rolnictwie.
10. Przeprowadzenie częstszych i wnikliwszych kontroli nad działalnością Zarządu Melioracji i Użytków Zielonych celem podniesienia poziomu pracy i poczucia odpowiedzialności za wykonywane zadania.
    Przede wszystkim należy dopomóc kierownictwu Zarządu w uzyskaniu odpowiedniej kadry fachowej.

Za wykonanie powyższych zadań odpowiedzialni są: resortowy zastępca Przewodniczącego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej — kierownik Wojewódzkiego Zarządu Rolnictwa oraz kierownik Zarządu Melioracji i Użytków Zielonych WZR.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej zaleca — Wojewódzkiej Komisji Planowania Gospodarczego — opracowania przy współudziale Sekcji Gospodarki Wodnej i Sekcji Rolnictwa Rady Naukowo-Ekonomicznej WKPG — podstawowych założeń gospodarki wodnej i ustalenia kierunków prac wodno melioracyjnych i ochrony wód na terenie województwa szczecińskiego. W pracach tych winni wziąć udział przedstawiciele Zarządu Dróg Wodnych.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej zwraca się z prośbą do:

Przewodniczących Komisji Rolnictwa: Powiatowych i Gromadzkich Rad Narodowych o włączenie do planu prac komisji — zagadnień wodno-melioracyjnych i łąkarskich oraz udział członków komisji w opiniowaniu zamierzeń planowanych robót jak również w kontroli wykonawstwa.

Zarządu Wojewódzkiego Związku Samopomoc Chłopska

— o zainteresowanie Zarządów Kół terenowych i swych członków zadaniami na odcinku prac wodno-melioracyjnych i łąkarskich,
— o udział swych przedstawicieli w komisjach odbioru robót melioracyjnych i łąkarskich jak również w pracach przygotowawczych do opracowania programu i lokalizacji robót,
— o objęcie zadań wodno-melioracyjnych planem propagandowym, szkoleniowym i konkursami,
— o zajęcie się szeroką propagandą wśród chłopów pracujących tworzenia zrzeszeń melioracyjnych, łąkarskich, spółek wodnych.

W oparciu o niniejszą uchwałę Prezydia Powiatowych i Gromadzkich Rad Narodowych opracują wytyczne i plan działania do pełnego wykonania zadań na odcinku zagadnień wodno-melioracyjnych i łąkarskich.

Stefan Marszał
Z-ca Przewodniczącego Prezydium

Poz. 47

ZARZĄDZENIE

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie z dnia 27 czerwca 1956 r. w sprawie powszechnej jesiennej akcji odszczurzania na terenie województwa szczecińskiego.

Na podstawie przepisów z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i ich zwalczaniu (Dz. U. Nr 14, poz. 130) ustępu 2 § 7 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 12 lipca 1951 r. w sprawie utrzymania porządku i czystości w nieruchomościach (Dz. U. Nr 40, poz. 306) i w związku z okólnikiem Ministerstwa Zdrowia Nr 29/49 w sprawie powszechnego odszczurzania Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej

Z A R Z Ą D Z A

przeprowadzenie jesiennej powszechnej akcji odszczurzania na terenie niżej podanych powiatów w następujących terminach:

1.	powiat Gryfice	od 27.IX. do 9.X.	1956 r.
2.	„ Łobez	od 4.X. do 16.X.	1956 r.
3.	„ Nowogard	od 11.X. do 23.X.	1956 r.
4.	„ Stargard Szczec. . .	od 25.X. do 6.XI.	1956 r.
5.	„ Choszczno	od 2.XI. do 13.XI.	1956 r.
6.	„ Pyrzyce	od 8.XI. do 20.XI.	1956 r.
7.	„ Myślibórz	od 15.XI. do 27.XI.	1956 r.

8. **W pozostałych powiatach te miejscowości, które w czasie wiosennej powszechnej akcji odszczurzania nie przeprowadziły akcji odszczurzania w całości, przeprowadzą akcję odszczurzania obiektów nie odszczurzanych na wiosnę w terminie od 1. X. do 13. X. 1956 r.**

9. Miasto Szczecin i inne miasta, które zawarły umowę ze Szczecińskim Zakładem Dezynfekcji, Dezynsekcji i Deratyzacji w Szczecinie w celu przeprowadzenia akcji odszczurzania przez ekipy Szczecińskiego Zakładu D.D.iD., odszczurzane będą w terminach wyznaczonych przez Prezydia Miejskich Rad Narodowych danych miast.

§ 1.

Akcji tępienia szczurów podlegają wszystkie obiekty, zarówno państwowe, spółdzielcze jak i prywatne (domy mieszkalne, zabudowania gospodarcze, place niezabudowane, sklepy, warsztaty przemysłowe itp.) na całym terenie województwa.

Nie podlegają odszczurzaniu w w/wym okresie zakłady i przedsiębiorstwa, na których terenie akcję odszczurzania przeprowadzają ekipy terenowe Szczecińskiego Zakładu Dezynfekcji, Dezynsekcji i Deratyzacji.

§ 2.

a) Do odszczurzania należy używać we wszystkich powiatach trucizny „Ceder 3", w opakowaniach po 100 gramów.
   Prezydia Gromadzkich Rad Narodowych i MZBM-y zobowiązane są zakupić przesłaną przez WZGS truciznę w ilościach ustalonych w wykazach z 1955 r. i rozprowadzić ją **odpłatnie** we wszystkich wioskach należących do gromady, wzgl. we wszystkich budynkach będących w administracji MZBM-ów przez swoich pracowników bezpośrednio do rąk użytkowników (właścicieli) obiektów w terminie do 6 dni po otrzymaniu trutki, a użytkownicy obiektów oraz prywatni właściciele nieruchomości — tak na wsi jak i w miastach — zobowiązani są zakupić i wyłożyć truciznę. Najdalej dnia 7-go po otrzymaniu trutki Prezydia Gromadzkich Rad Narodowych i MZBM-y zobowiązane są zapłacić należność za trutkę z uzyskanych ze sprzedaży pieniędzy, drogą inkasa WZGS wzgl. przelewem.
b) Na 10 dni przed rozpoczęciem akcji odszczurzania należy całkowicie uporządkować i oczyścić podwórka obiektów podlegających odszczurzaniu (wywieść śmiecie, uporządkować śmietniska, gnojowiska i inne oraz piwnice, komórki, składnice, ustępy itp.).

§ 3.

Jako normy wyznacza się:

a) dla domów mieszkalnych i urzędowych na każde 150 m^2 jedną butelkę trucizny o zawartości 100 gramów,
b) dla sklepów, lokali handlowych i warsztatów przemysłowych na każde 30 m^2 jedną butelkę trucizny o zawartości 100 gramów,
c) dla domów noclegowych i pensjonatów na każde 10 pokoi jedną butelkę trucizny o zawartości 100 gramów,
d) dla gospodarstw rolnych:

o powierzchni do 1 ha jedną butelkę trucizny o zawartości 100 gramów,
o powierzchni od 1 do 10 ha 2 butelki trucizny o zawartości 100 gramów,
o powierzchni od 10 do 20 ha 3 butelki trucizny o zawartości 100 gramów,
o powierzchni od 20 do 30 ha 4 butelki trucizny o zawartości 100 gramów,
o powierzchni powyżej 30 ha 5 butelek trucizny o zawartości 100 gramów,

e) dla Spółdzielń Produkcyjnych od 10 do 20 butelek trucizny o zawartości po 100 gramów.

§ 4.

Cena detaliczna jednej butelki trucizny „Ceder 3" o zawartości 100 gramów wynosi 3,60 zł. Koszty nabycia ponoszą właściciele wzgl. użytkownicy obiektów.

§ 5.

Truciznę w/g norm podanych należy zakupić w terminach wyznaczonych dla poszczególnych powiatów.

§ 6.

W związku z samą akcją należy:

a) Truciznę „Ceder 3" przygotować na przynęcie ściśle w/g pouczenia załączonego do każdego opakowania i wyłożyć:

1.	w powiecie	Gryfice	od 4. do 6.X. 1956 r.
2.	„	Łobez	od 11. do 13.X. 1956 r.
3.	„	Nowogard	od 18. do 20.X. 1956 r.
4.	„	Stargard Szczec.	od 2. do 3.XI. 1956 r.
5.	„	Choszczno	od 8. do 10.XI. 1956 r.
6.	„	Pyrzyce	od 15. do 17.XI. 1956 r.
7.	„	Myślibórz . . .	od 22. do 24.XI. 1956 r.

8. w pozostałych powiatach te miejscowości, które w w czasie powszechnej wiosennej akcji odszczurzania nie przeprowadziły akcji odszczurzania w całości w terminie od 1. do 13. X. 1956 r. i to w miejscach, gdzie się szczury pojawiają, a w szczególności w śmietnikach, komórkach, piwnicach, składnicach, ustępach, budynkach gospodarczych itp.
9. W mieście Szczecinie i innych miastach, które zawarły umowę z Szczecińskim Zakładem D.D. i D. przez ekipy terenowe Zakładu, odszczurzanie nastąpi w terminach wyznaczonych przez Prezydia Miejskich Rad Narodowych danych miast.

b) trutki należy pozostawić wyłożonę przez wszystkie dni wymienione w pkt. a),

c) zebranie trutek pozostałych, padłych szczurów oraz zniszczenie tychże winno być dokonane:

1.	w powiecie	Gryfice	dnia 9. X. 1956 r.
2.	„	Łobez	dnia 16. X. 1956 r.
3.	„	Nowogard	dnia 23. X. 1956 r.
4.	„	Stargard Szczec. . .	dnia 6. XI. 1956 r.
5.	„	Choszczno	dnia 13. XI. 1956 r.
6.	„	Pyrzyce	dnia 20. XI. 1956 r.
7.	„	Myślibórz	dnia 27. XI. 1956 r.

8. W pozostałych powiatach, w tych miejscowościach, które nie przeprowadziły na wiosnę akcji odszczurzania w całości, zebranie pozostałych trutek i padłych szczurów i zniszczenie ich winno nastąpić **na czwarty dzień po wyłożeniu trutki na szczury**, przez właścicieli wzgl. użytkowników poszczególnych obiektów (posesji) lub przez osoby przez nich do tego upoważnione.
Osoby te osobiście odpowiedzialne są za wyłożenie trutek, zebranie pozostałych trutek i padłych szczurów i za zniszczenie ich.
MZBM-y, komitety blokowe i pełnomocnicy gromadzcy zobowiązane są sprawować nadzór nad całością akcji odszczurzania.

d) Dzieci pouczyć o niebezpieczeństwie zatrucia, ściśle nadzorować i nie pozostawiać bez opieki. Zwierzęta domowe itp. trzymać należy w czasie odszczurzania pod zamknięciem.
e) Padłe szczury i pozostałą trutkę należy spalić albo głęboko zakopać (na jeden metr) **zdala od źródeł wody pitnej** (co najmniej w odległości 20 metrów).
W wypadku, gdyby na skutek spożycia zatrutej przynęty lub padłego szczura padło zwierzę domowe, należy padłą sztukę bezwzględnie zakopać w sposób, jak wyżej podano, tj. zdala od wody pitnej. Mięso tych zwierząt jest zatrute i niebezpieczne dla zdrowia i życia ludzkiego.

§ 7.

Nadzór nad wykonaniem powyższego zarządzenia przeprowadzą Prezydia Miejskich—Gromadzkich Rad Narodowych przy współudziale Komitetów Blokowych, czynnika społecznego oraz organów Milicji Obywatelskiej.

§ 8.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego zarządzenia podlegają w myśl postanowień art. 22 ust. z dnia 21 lutego 1935 o zapobieganiu chorobom zakaźnym i ich zwalczaniu (Dz. U. Nr 27, poz. 198) oraz ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. Nr 66, poz. 454) karze grzywny do 3.000 zł lub karze pracy poprawczej do 3-ch miesięcy.

§ 9.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(—) Jan Gągol
Z-ca Przewodniczącego Prezydium WRN

Poz. 48

ZARZĄDZENIE

Rejonu Dróg Wodnych w Szczecinie z dnia 16 lipca 1956 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych i przewozów niestałych dla własnych potrzeb gospodarczych.

Na podstawie Zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 20-go sierpnia 1954 r. w sprawie organizacji siedzib, zakresu działania i właściwości terytorialnej rejonów dróg wodnych (Monitor Polski Nr 93 z 1954 r., poz. 1027) oraz instrukcji Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 123 z 1955 r., poz. 1610) zarządza się co następuje:

PRZEWOZY STAŁE

§ 1.

Do uprawiania stałego przewozu publicznego między brzegami przeciwległymi mogą być dopuszczone statki z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego o powierzchni ponad 20 m^2.

§ 2.

Uruchomienie na drodze wodnej stałego przewozu publicznego, posiadającego stałe urządzenia techniczne na brzegach, w wodzie lub nad wodą, uzależnione jest od:
1. uzyskania zezwolenia władzy wodnej, tj. terenowo właściwego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, wydanego na podstawie ustawy wodnej z dnia 19 września

1922 r. (Dz. U. Nr 62 z 1928 r., poz. 574), w trybie ustalonym instrukcją Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 123 z 1955 r., poz. 1610),
2. zarejestrowania statku przewozowego w Rejonie Dróg Wodnych w myśl rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 kwietnia 1950 r. w sprawie rejestracji administracyjnej statków żeglugi śródlądowej (Dz.U. Nr 21 z 1950 r., poz. 186),
3. uzyskania w Rejonie Dróg Wodnych dla statku przewozowego świadectwa zdolności żeglugowej w myśl zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 sierpnia 1952 r. w sprawie świadectwa zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (Monitor Polski Nr 8-A2 z 1952 r., poz. 1323 oraz z 1955 r. Nr 27, poz. 269).

§ 3.

Świadectwo zdolności żeglugowej określa rodzaj i przeznaczenie urządzenia przewozowego, ustala wolną burtę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub towaru w tonach i wyposażenie kotwiczne, linowe, nawigacyjne, ratunkowe, przeciwpożarowe i sanitarno-higieniczne.

§ 4.

Świadectwa zdolności żeglugowej wydawane są na okres nie dłuższy niż 3 lata.

§ 5.

Przewozy międzybrzegowe podlegają odpowiednim przepisom zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 10. IX. 1952 r. w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (M.P. Nr A-87 z 1952 r., poz. 1368).

OBSŁUGA PRZEWOZU

§ 6.

1. Przewóz może być obsługiwany jedynie przez osobę, która uznana została przez RDW za uzdolnioną do samodzielnego kierowania przewozem i na tej podstawie otrzymała świadectwo przewoźnika.
2. Jeśli właściciel względnie dzierżawca przewozu nie jest uprawniony do obsługiwania statku przewozowego, winien on przyjąć wykwalifikowanego przewoźnika, odpowiadającego wymogom.
3. Służbę przewoźnika mogą pełnić tylko osoby silne, zdrowe, trzeźwe i godne zaufania. Za wszelkie czynności załogi przewozowej odpowiada przewoźnik.
4. W razie uzasadnionych zażaleń właściciel przewozu zobowiązany jest zwolnić przewoźnika i przyjąć na jego miejsce innego, odpowiadającego wymaganiom władzy żeglugowej.

§ 7.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika winien złożyć podanie do Rejonu Dróg Wodnych z załączeniem następujących dokumentów:

1. życiorysu,
2. wyciągu z dowodu osobistego,
3. świadectwa lekarskiego, stwierdzającego odpowiedni stan zdrowia do zawodu żeglarskiego, w szczególności zdolność rozróżniania barw oraz dobry słuch,
4. dowodu odbycia co najmniej dwuletniej pracy w zawodzie żeglarskim lub w zawodzie przewoźnika,
5. dwóch fotografii o wymiarach 4,5×6 cm.

§ 8.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika powinien wykazać się znajomością:

1. rodzaju, przeznaczenia i konstrukcji promu przewozowego, względnie łodzi,
2. wykonywania niezbędnych drobnych napraw, jak: uszczelnianie dna i burt, pokładu, napraw urządzeń pomocniczych itp. robót,
3. używania i utrzymywania w sprawności przedmiotów wyposażenia nawigacyjnego, przeciwpożarowego i ratowniczego,
4. zachowania się podczas pracy na przewozie w warunkach normalnych i w warunkach wyjątkowych, jak: podczas mgły, śnieżycy, burzy, przy tonięciu statku, pożarze, zderzeniu i innych nieszczęśliwych wypadkach,
5. przepisów o uprawianiu żeglugi i spławu, a w szczególności w odniesieniu do ruchu, postoju, mijania statków, wyposażenia i oznakowania przewozów wodnych.

§ 9.

Rejon Dróg Wodnych, po zbadaniu kwalifikacji przewoźnika, wydaje mu świadectwo przewoźnika z fotografią.

§ 10.

Istniejące stałe przewozy międzybrzegowe dokonywane statkami o pow. do 20 m² włącznie mogą nadal być eksploatowane o ile organa administracji wodnej udzieliły im zezwolenia wydanego na podstawie postanowień § 8 Instrukcji Ministra Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28. X. 1955 r.

§ 11.

Wymienione w § 10 przewozy międzybrzegowe jako zwolnione od obowiązku posiadania świadectw zdolności żeglugowej, pod względem wyposażenia podlegają przepisom niniejszego podanym w § 17.

PRZEWOZY NIESTAŁE

§ 12.

Do uprawiania niestałego przewozu międzybrzegowego, a więc nieposiadającego stałych urządzeń technicznych na brzegach, w wodzie lub na wodą, mogą być dopuszczane statki z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego.

§ 13.

Do uruchomienia niestałego przewozu koniecznym jest:

1. uzyskanie zezwolenia terenowo właściwego Prezydium Powiatowej Rady Narodowej, wydanego w trybie administracyjnym, po zasięgnięciu opinii z Rejonu Dróg Wodnych co do stanu technicznego promu i warunków lokalnych na danym odcinku drogi wodnej,
2. zarejestrowanie statku w Rejonie Dróg Wodnych (§ 2 ust. 2),
3. uzyskanie świadectwa zdolności żeglugowej dla statków o pow. od 20 m² wzwyż jak w § 2 ust. 3.

§ 14.

W stosunku do statków o pow. ponad 20 m³ mają zastosowanie postanowienia §§ 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

§ 15.

W stosunku do statków o pow. do 20 m² włącznie mają zastosowanie postanowienia §§ 5, 6, 7, 8 i 9.

§ 16.

Rodzaj i przeznaczenie statku o pow. do 20 m², jego wolną burtę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub ładunku w tonach, ustala Rejon Dróg Wodnych w karcie rejestracyjnej.

§ 17.

Statki o pow. do 20 m² winny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt:

1. pokładowy:

1) 4-ry łańcuchy cumownicze (na każdym narożniku po jednym),
2) 1 kotwicę odpowiedniej wagi z wyposażeniem,
3) 2 bosaki okute z hakiem i ostrzem,
4) 4 latarnie sygnałowe (dwie białe i dwie czerwone),
5) 3 flagi sygnałowe (jedna czerwono-biała i dwie czerwone),
6) 1 trąbka sygnałowa,
7) 1 dzwon lub gong,

2. ratowniczy:

1) jedna łódź towarzysząca na 8-10 osób z wyposażeniem wiosłowym,
2) dwa koła ratunkowe (atestowane z rzutkami),
3) jedna pompa ręczna do wylewania wody,
4) dwa czerpaki ręczne do wybierania wody,
5) jedna apteczka przenośna z wyposażeniem.

3. przeciwpożarowy:

1) dwa wiadra z linkami,
2) jedna siekiera (toporek),
3) dwa łomy żelazne,
4) jedna skrzynia z piaskiem i szuflami.

§ 18.

Łodzie wiosłowe — przewozowe winny być wyposażone w następujący sprzęt:

1) jedno koło ratunkowe (atestowane z rzutką),
2) jeden bosak,
3) dwa wiosła (pojazdki i dulki),
4) jeden czerpak ręczny do wylewania wody,
5) jedna latarnia biała,
6) tabliczka informacyjna o nośności ton i osób.

§ 19.

Przewozy niestałe uruchamiane sezonowo dla własnych potrzeb gospodarczych (przewozy produktów rolnych, inwentarza, materiałów budowlanych, robotników itd.) wymagają tylko uzyskania zgody RDW, który określa jakim warunkom pod względem bezpieczeństwa winien odpowiadać przewóz.

OGÓLNE PRZEPISY PORZĄDKOWE

§ 20.

1. Przewoźnik powinien stale dbać o stan bezpieczeństwa przewozu i o bezpieczeństwo osób, korzystających z przewozu.
2. Pomosty przy brzegach jak i klapy wjazdowe i zjazdowe powinny być utrzymywane w należytym stanie, aby był zapewniony wygodny i bezpieczny dostęp do przewozu we wszystkich porach roku i przy każdym żeglownym stanie wody.

§ 21.

Przewoźnik powinien utrzymywać przewóz ze wszystkimi urządzeniami w należytym stanie i czystości.

§ 22.

1. Przed wjazdem na prom pojazdów przewoźnik obowiązany jest sprawdzić, czy prom jest należycie umocowany do brzegu i przestrzegać, aby kierowcy i woźnice nie wjeżdżali ani nie wyjeżdżali bez jego zezwolenia.
2. Względem pasażerów przewoźnik i jego pomocnicy winni przestrzegać należytej uprzejmości i grzeczności.
3. Pasażerowie na przewozie powinni zachowywać się spokojnie i stosować się do zarządzeń i nakazów przewoźnika.
4. Pasażerowie, jeźdźcy i piesi, pojazdy konne i mechaniczne mają być przeprawione w kolejności przybycia do przewozu, względnie z uwagi na warunki bezpieczeństwa, według wskazówek przewoźnika.
5. Jeźdźcy powinni zejść z koni i na przewozie trzymać je za uzdy. Woźnice mają stać przy wyprzęgniętych zwierzętach pociągowych. Podróżujący wozami lub samochodami powinni, za wyjątkiem chorych, zejść z pojazdów.
6. Przed wjazdem i wejściem na prom przewoźnik zobowiązany jest zamknąć wyjazd barierką lub łańcuchem. Przed odjazdem winien być zamknięty w ten sam sposób wjazd na prom.
Zamknięcia nie wolno usuwać przed lądowaniem, a dopiero po przybiciu promu i należytym umocowaniu go przy brzegu.
7. Niespokojnych, niebezpiecznych lub złośliwych zwierząt nie wolno przeprawiać równocześnie z innymi zwierzętami lub ludźmi. Jeźdźcy, woźnice, poganiacze zwierząt itp. winni ustawiać zwierzęta i wozy według wskazówek przewoźnika.
8. Koła pojazdów znajdujących się na promie winny być zahamowane względnie zablokowane drewnianymi podkładkami (klinami).
9. Pasażerowie piesi mają zajmować miejsca wskazane przez przewoźnika. Osoby pijane przewoźnik może wykluczyć od przeprawy, jak również zobowiązany jest do wykluczenia takich osób na żądanie pasażerów promu.

§ 23.

W okresie wysokich wód i wylewów w granicach ustalonych i zamarkowanych, gdy wsiadanie i wysiadanie na miejscu lądowania jest utrudnione lub niemożliwe, przewoźnik winien według możności dołożyć wszelkich starań, ustawić pomosty z desek itp., aby pasażerowie mogli wylądować bezpiecznie, wygodnie i suchą nogą.

NADZÓR NAD PRZEWOZAMI

§ 24.

Nadzór nad przewozami międzybrzegowymi należy do zakresu działania terytorialnie właściwego organu administracji wodnej, organów Milicji Obywatelskiej, a nadto w zakresie bezpieczeństwa ruchu na wodach żeglownych i spławnych — do organów Rejonów Dróg Wodnych.

§ 25.

1. Kontrola przewozu może być przeprowadzona w każdej chwili, gdy bezpieczeństwo ruchu tego wymaga lub przy okazji służbowych przejazdów przedstawicieli władzy żeglugowej.
2. Stan przewozów sprawdzają Rejony Dróg Wodnych co najmniej dwa razy w roku, tj. na wiosnę i w jesieni.

§ 26.

Posiadacz względnie przewoźnik zobowiązany jest donieść władzy żeglugowej o wykonanych na przewozach remontach kapitalnych. Po otrzymaniu takiego zawiadomienia władza żeglugowa zarządza na koszt właściciela rewizję stanu przewozu.

POSTANOWIENIA KARNE

§ 27.

1. Winni wykroczeń przeciw postanowieniom niniejszych przepisów lub zarządzeń w nich powołanych będą pociągani do odpowiedzialności karno-administracyjnej na podstawie art. 15 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. Nr 26 z 1952 r. poz. 182).
2. Niezależnie od ścigania karnego do winnych wykroczeń stosowane będą sankcje przewidziane w art. 16 wyżej cyt. Ustawy oraz grzywny, nakładane i ściągane w drodze doraźnych mandatów karnych przez organa władzy żeglugowej.

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

§ 28.

1. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
2. Jednocześnie traci moc obowiązującą przedmiotowe zarządzenie b. Zarządu Okręgowego Dróg Wodnych w Wrocławiu z dnia 10 marca 1953 r. ogłoszone w Dziennikach Urzędowych WRN w Szczecinie Nr 4 z dnia 31 marca 1954 r. poz. 12.

DYREKTOR
(Romuald Pańczyk)

II. Publikacje.

Poz. 49

Szczecin, dnia 30 lipca 1956 r.

**Prezydium
Wojewódzkiej Rady Narodowej
w Szczecinie**

Nr Or. I.-4/21/56

PISMO OKÓLNE

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie komunikuje, że Biuro Rad Narodowych Kancelarii Rady Państwa pismem Nr BRN/IV/54/56 z dnia 23 lipca 1956 r. poinformowało, że Rada Państwa działając na zasadzie art. 25, pkt. 3 Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, rozpatrzyła w dniu 13. VI. 1956 r. wątpliwości jakie wynikły w związku ze stosowaniem art. 86 Ordynacji Wyborczej do rad narodowych (Dz. U. 1954 Nr 43, poz. 193).

Rada Państwa uznała za słuszne stosowanie tych przepisów w następujący sposób:

a) liczba radnych dokooptowanych w ciągu kadencji nie może przekraczać w wojewódzkich radach narodowych (w radach narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi) 10-ciu, a w innych radach narodowych 5-ciu, bez względu na to, czy osoby dokooptowane są nadal radnymi, czy też nastąpiło wygaśnięcie ich mandatów,

b) wybór do prezydium rady narodowej osoby nie będącej członkiem rady oraz równoczesne dokooptowanie jej w skład rady powinny być dokonywane w tajnym głosowaniu, bez uprzedniego podejmowania uchwały o niezbędności takiego wyboru."

Stosownie do powołanego na wstępie przepisu Konstytucji stanowisko Rady Państwa jest wykładnią powszechnie obowiązującą.

Leon Szechter

Z-ca Przewodniczącego Prezydium

Poz. 50

ORZECZENIE

Okręgowej Komisji Kontroli Zawodowej przy Prezydium W.R.N. w Szczecinie z dnia 21 kwietnia 1956 r. w sprawie Aleksandry Bronatowskiej

Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie w składzie:

Przewodniczący kompletu orzekającego

dr Julia Starkiewicz

Członkowie kompletu orzekającego

dr St. Pawlukiewicz
ob. Teresa Kalisiewicz

przy udziale Rzecznika Okręgowego

ob. Florentyna Guziołek

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21. IV. 1956 roku sprawy ob. Aleksandra Bronatowska — piel.
obwinionego o: nieprzestrzeganie przepisów regulaminu szpitalnego.

O R Z E K Ł A:

uznaje za winnego: Bronatowską Aleksandrę zamieszkałą w Szczecinie

popełnienia wykroczenia zawodowego wyżej opisanego i na mocy art. 4 (1) ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia (Dz. U. Nr 36, poz. 332) skazuje go na:

1. Karę nagany obostrzoną ogłoszeniem w Dzienniku Urzędowym Woj. na okres 2 lat.

2. kosztami postępowania obciąża się: obwinioną.

UZASADNIENIE

Ob. Bronatowskiej udowodnione zostało w toku postępowania łamanie przepisów szpitalnych, polegających na odwiedzaniu chorych oddziału męskiego w godzinach nocnych, mimo wielokrotnych napomnień ze strony lekarza dyżurnego. Ponadto wymieniona do tego rodzaju postępowania namawiała 14-letnią pacjentkę na Oddziale.

Komplet orzekający postanowił jak wyżej.

Przewodniczący: dr J. Starkiewicz
Członkowie: dr St. Pawlukiewicz
ob. Teresa Kalisiewicz

Poz. 51

ORZECZENIE

Okręgowej Komisji Kontroli Zawodowej przy Prezydium W.R.N. w Szczecinie z dnia 21 kwietnia 1956 r. w sprawie

Stefanii Masewicz

Okręgowa Komisja Kontroli Zawodowej przy Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Szczecinie w składzie:

Przewodniczący kompletu orzekającego

dr Julia Starkiewicz

Członkowie kompletu orzekającego

dr St. Pawlukiewicz
ob. Teresa Kalisiewicz

przy udziale Rzecznika Okręgowego

ob. Florentyna Guziołek

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21. IV. 1956 roku sprawy ob. Stefanii Masewicz

obwinionego o to, że:

w czasie godzin pracy piła alkohol oddziałowy z pielęgniarką Oddziałową i pacjentem Łozowskim

O R Z E K Ł A

uznaje za winnego: Masewicz Stefanię zam. w Szczecinie popełnienia wykroczenia zawodowego wyżej opisanego i na mocy art. 4 (1) ustawy z dnia 18 lipca 1950 r. o odpowiedzialności zawodowej fachowych pracowników służby zdrowia (Dz. U. Nr 36, poz. 332) skazuje go na:

1. Karę nagany obostrzoną ogłoszeniem w Dzienniku Urzędowym Woj. na okres 2 lat.

2. kosztami postępowania obciąża się: obwinioną.

UZASADNIENIE

Ob. Masewicz Stefania swoim postępowaniem podważała zaufanie chorych do personelu pielęgniarskiego oraz obniżała godność pielęgniarki pijąc wódkę z pacjentem w czasie godzin służbowych. Postępowaniem tym mogła przyczynić się do pogorszenia stanu zdrowia chorego leczonego snem.

Komplet orzekający postanowił jak wyżej.

Przewodniczący: dr J. Starkiewicz
Członkowie: dr St. Pawlukiewicz
ob. Teresa Kalisiewicz

Adres Redakcji i Administracji: Prezydium Woj. R. N. — Szczecin, Wały Chrobrego 4.
Redakcja i Administracja: pokój 252 (II piętro). Tel. 59-19, wewn. 276.

Warunki prenumeraty oraz cennik ogłoszeń:

Prenumerata roczna 1 egz. — 18 zł.
Prenumerata półroczna 1 egz. — 10 zł.
Cena pojedynczego egzemplarza do 4-ch stron druku — 0,90 zł, przy większej ilości druku o 0,30 zł więcej od każdej strony drukowanej.
Ogłoszenia o zagubieniu dokumentów — ryczałt 10,50 zł, za każdy następny dokument pobiera się opłatę w wys. 1,50 zł.
Prenumeratę i należność za ogłoszenia uiszczać z góry na konto Prez. Woj. R. N. do N. B. P. II Oddział Miejski Nr 1412—95/1—214 część 15, dz. 5, poz. 19.

Cena egz. 2.10 zł.

O D B I O R C A:

Rękopis otrzymano dnia 17. 8. 56 **Złożono dnia** 20. 8. 56. **Podpisano do druku dnia** 20. 8. 56. **Druk ukończono** 21. 8. 56

Szczec. Zakł. Graf. ul. Krzysztofa 7. 4356 17. 8. 56 1800 p. druk. kl. 7 60 g. A4x2 X-7-924